

Van igazság?

2012 február 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Azért jó érzés tudni, hogy nem sikerült elkenni. Hogy Magyarország történetének legnagyobb ipari katasztrófája, tíz ember halála, további százötven megsebesítése, három település részleges lerombolása, negyven négyzetkilométernyi erdő-mező elpusztítása és egy egész folyó vízvilágának kiirtása nem marad büntetlenül.

Aligha akad olyan sztárügyvéd ugyanis, aki ki tudná magyarázni a másfél évvel ezelőtti vörösiszap-katasztrófa felelőseit felfedni, a napokban megismert vádirat súlyos bizonyítékait.

Miféle elkenés, lehetne persze kérdezni, ha nem utalt volna számtalan baljós jel arra, hogy nagyon komoly erők kezdtek ipari méretű szerezkesmosdatásba az ügyben. Ami nem is annyira meglepő annak tudatában, hogy a felelősök oldalán valóságos oligarchák, a rendszerváltás megcsúfolói, a pártállami hálózat mindmáig erős emberei állnak. A némi nyelvi leleménnyel vörösiszappáróknak titulált személyek a magyar privatizáció történetének legdurvább zabrálásaiból lettek milliárdossá. Csak hogy el ne felejtjük: a tragédiát okozó, ma is sok milliárd forintot érő ajkai timföldgyárat például potom tízmillió forint káapéért teheték magukévá az urak, s a roppant megterhelő vételár nyilván el is mélyítette bennük a felelős vállalatvezető generációról generációra átadott ideáját.

Nem erősítette a méltó igazságtételbe és a kellő büntetés bekövetkeztébe vetett hitet egyes kormányzati és tudományos szereplők (kém...) furcsa hozzáállása. A sajtónak a Nemzeti Fejlesztési Minisztériumnál például hónapokon át kellett könyörögnie a vörösiszappárók által a privatizáció idején tett milliárdos környezetvédelmi és fejlesztési ígéret megismeréséért. Nem nevezték meg a hatóságoknál megbúvó cinkosokat sem, akik éveken át elnézték a csernobili szakszerűséggel üzemeltetett timföldgyár tevékenységét, és a számtalan ordító hanyagság és gyilkos „költségkímélés” ellenére még arról is pecsétes papírt állítottak ki, hogy a Mal Zrt. megfelel az úgynevezett BAT-minősítésnek, azaz környezetvédelmi szempontból az elérhető legjobb technológiát alkalmazza. Nem segítette a tisztánlátást az sem, hogy a Vidékfejlesztési Minisztérium gébinbe adta a fejlesztési tárca cégének a helyreállítási és rekultivációs munkák csaknem egészét, amely aztán olyan vállalkozóknak passzolta tovább a megbízásokat, akik korábban a vörösiszappárókkal is gyümölcsöző kapcsolatban álltak. Aztán ott volt a Magyar Tudományos Akadémia egyes kutatóinak az egész országot megbotránkoztató, kegyeletsértő állásfoglalása, amely szerint a vörösiszap nem mérgező, legfeljebb a benne lévő lúg az, és egyébként sem kell aggódni, csak le kell mosni a házak faláról a szennyet. (Megnéztem volna a tisztelt akadémikus urakat, amint egy kiadós gyökérkefézés után beköltöznek a szóban forgó lakásokba.) A Magyar Állami Földtani Intézet parádés nevű geokémikusa, Fügedi Ubul azóta is lankadatlanul gyártja a tudományos magyarázatokat arról, hogy Kolontáron „nem történt semmi, és másnapra az is csökkent”. Két hete például arról írt tanulmányt, hogy szerencsére a vörösiszap mára szinte teljesen semlegessé vált, és az a kevés, ami még kint van a földeken, kifejezetten javítja a talaj termőképességét. (Nem vicc, tessék elolvasni az interneten.) A maszatolás aranypálmáját azonban Kertai István vízépítő mérnök vitte el, aki decemberben telenyilatkozta a sajtót, hogy a Mal vezetése ártatlan, hiszen a gát alapjában lejátszódó kationcsere okozta a tragédiát, és ez a jelenség eddig nem volt ismert a gátépítő szakemberek előtt.

Egyszóval ebben az ocsmány nyáladzásban már-már azt gondolta az ember, hogy tényleg az lesz itt minden eljárás vége, hogy a szegény vörösiszapbárók ártó szellemek ártatlan áldozatai, és azon a végzetes napon saját testükkel próbálták feltartóztatni a lezúduló iszapáradatot. Ehhez képest nagy meglepetés az egyébként bosszantóan hallgatagon nyomozó rendőrök és ügyészek munkájának lapunkban is bemutatott végeredménye. Amelyből kiderül, hogy a gyár vezetői hónapokon át számtalan elemi szabályt szegtek meg, amikor pedig elre látták a bajt, nem adtak le riasztást, hanem lapultak, hátha mégsem lesz belőle akkora a katasztrófa.

Hiába tehát a sok elhárító hadművelet és baljós jel, úgy tűnik, Pintér Sándor és Polt Péter embereit hidegen hagyták a kintre-bentre jövő ajánlatok. Egy darabot visszakaptunk a mi kis, sokat próbált jogállamunkból.
Huth Gergely - magyarhirlap.hu

Ajánló